

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

NR. NISSUM HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

50 års jubilarer

NUMMER 6 · JULI 1986 · ÅRGANG 78

DANMARKS
PÆDAGOGISKE
BIBLIOTEK

Om at bryde rammer

For et par år siden så jeg et linoleumstryk, hvor en kunstner havde prøvet at illustrere lignelsen om den kvinde, der i Lukas 15,8-10 så ivrigt leder efter den tabte drakme. På det billede så jeg, at kvindens kost fejede *udenfor* billedets egentlige og inderste ramme. Enhver kunstner har selvfølgelig sin rettighed til en fri fortolkning, men i det tilfælde slog det mig, hvor passende det var, at billedets rammer blev brudt, netop for at tilskuerne skulle få fært af, hvor vigtigt det var, at hun fandt mønten, men også for at vi skulle se, at man også skal *søge udenfor* de forventede rammer, søge udenfor vort eget private univers.

Det billede er vendt tilbage i mine tanker med jævne mellemrum, for de brudte rammer indeholder for mig kimen til forståelsen af Jesu diskussion med bl.a. farisæerne og de skriftkloge. Jeg er sikker på, at vi alle har anet opgøret med noget etableret, noget bestående, i disse diskussioner eller for ikke at nævne bjergprædikenens antiteser, altid lydende: »Men jeg siger jer ...«. Desuden tror jeg, at vi også alle har anet, hvor fastlåst disse gamle jøder har været i en ganske bestemt moral. Jeg skal naturligvis ikke her vove mig ud i påstande om, hvorvidt Jesus beskæftigede sig med den græske filosof, Aristoteles' fornufts- og selvbeherskelsesidealer, men på en eller anden måde, kan man ikke være i tvivl om, at det var lignende idealer, der prægede jødernes morallære, netop hvordan moral kunne opøves og blive til vane, fornuften skulle have herredømme over følelser og ideer, hvilket alt sammen skulle munde ud i selvdisciplineringens »Kend dig selv«. Ikke noget med at gå udenfor rammerne.

»Men jeg siger jer ...«, kom Jesus fra Nazareth og sagde. Hvor er det befriende at læse Jesu kuldkastning af det regelbestemte, men jeg vil med det samme også påpege, at Jesus ikke bare forkastede de gamles følelsesfor-

ladte morallære for at være provokatorisk. Jesus var nødt til at antyde for os, at trosliv og ikke mindst frelse *ikke* lå gemt i automatikken og de afstukne rammer, for prøver vi at beskæftige os med nogle af Jesu absolut sværeste og mest utilgængelige lignelser, hvor jeg vil fremhæve lignelsen om Den utro godsforvalter, Den rige yngling, Enken og dommeren og Perlen, vil vi netop se, at tro er ikke noget, man sådan lige kan måle og veje, og at opnåelsen af frelse er noget så eventyrligt stort, at vi aldrig kan gøre os fortjente til den, end ikke gennem vore allerbedste gerninger, frelsen er udelukkende et udslag af en ensidig gestus, som vi kalder nåden. »Og ingen hælder ung vin på gamle lædersække« siger Jesus netop selv, for at vi må forstå, at hans lære ikke umiddelbart kan føres over på jødedommen og omvendt. »Ingen syr et stykke uvalket klæde på en gammel klædning«, for Jesu lære er ikke bare en lap, hvormed man prøver at få en ting til at virke en anelse bedre, – nej, der måtte nytænkning til, der måtte gåes udenfor rammerne. Hvordan gik Jesus så udenfor de gamle rammer? Man skal ikke arbejde ret meget med Jesu lære, inden man opdager, at han foretrak det spontane frem for moralen. Spontaniteten beskriver netop det før-moralske, det ulogiske, det ægte ikke-reflekterende. Jesus siger, at den højre hånd skal ikke vide, hvad den venstre gør. Denne sentens er uhyre vigtig i netop den sammenhæng, for når vi handler sådan, åbner vi ud mod vor næste, – væk fra vore egne overvejelser: *om* vi nu gør klogt i at handle sådan og sådan, *om* vi nu har råd til det og det, for hvis den barmhjertige samaritaner havde tænkt i de baner, var han ikke blevet fremhævet i Jesu lignelse. Læg også mærke til hvorfor Jesus gør et så stort nummer ud af Zakkæus, der netop gik udenfor rammerne »bare« for at se Jesus gå forbi. Jeg nævnte før et par af Jesu mere utilgængelige lignelser, for de lignelser er i konkret forstand umoralske, men i fortolkning et bevis for Jesu ulogiske nåde, for denne er netop ulogisk.

»Med Himmeriget er det ligesom med en skat, der var skjult i en mark, og en mand finder den og holder det hemmeligt, og af glæde over den går han hen og sælger alt, hvad han har, og køber den mark« (Matt. 13,44). Er det en moralsk rigtig fremgangsmåde? I Luk. ev. kap. 18 hører vi i en lignelse om en dommer, der giver en kvinde ret for at slippe for hendes plagerier og i samme evangelium, nemlig i det 16. kap. hører vi, at Jesus fremhæver en godsforvalter, der med fuldt overlæg bedrager sin herre for henholdsvis 50 ankre olie og 20 tønder hvede. Hvad er det for en moral, – ja, hvad er det for en jura. »Og Herren roste den uretfærdige godsforvalter, fordi han havde båret sig klogt ad ... Og jeg siger jer: skaf jer venner ved hjælp af den uretfærdige mammon, for at de, når det er forbi med den, kan tage imod jer i de evige boliger«. Med det jeg har sagt i det foregående, må det stå helt klart, at vi må overhovedet ikke beskæftige os med moralen endsige juraen i disse lignelser, for det var netop det regelbundne og spontane tænkning for den ulogiske og spontane tænkning. Alt skal bruges for at føre os i retningen mod frelse i den forståelse, at hensigten helliger midlet, men det er endnu vigtigere for os at

forstå, hvor netop uretfærdigt vi syndere får del i Guds rige, – vi kan ikke gøre os logisk fortjent til Guds rige gennem nogle faste og afstukne rammer, fordi disse rammer er for det første nogle vi selv afstikker, og for det andet vil rammerne ofte bestå af nogle ydre formaliteter og skinmanøvrer. I netop den forbindelse kan jeg ikke dy mig for at henvise til apostelmødet omkring år 48 (Ap. g. 15 f.), hvor vi netop ser, at apostlene heller ikke har forstået ideen i disse lignelser og i nådesbegrebet, for her ser vi, at apostlene og de andre omvendte var gerådet i en voldsom diskussion om, hvorvidt de hedningekristnes frelse kunne begrundes i en så ydre formalitet som omskærelsen. Heldigvis ser vi, at både apostelen Peter og Herrens bror, Jacob, turde hævde, at principperne ikke måtte overskygge levned og nåde: »Vi tror derimod, at vi bliver frelst ved Herren Jesu nåde ...« (v. 11). For nåden kan vi mennesker nu engang ikke lave regler for ved hjælp af love, cirkulærer eller andre bestemmelser. Denne kan vi kun prøve på at lære at forstå, ved ulogisk tænkning, ved at åbne op for vore egne fastlåste tankers rammer, og ved at beskæftige os med det, der ligger udenfor os selv.

Erling A.

HJEMME FRA SKOLEN

Sol og sommer – lyse dage –
vi får kræfterne tilbage,
når blot solen ret får magt ...

Sådan har koret lige sunget, og det ser – i skrivende stund – ud til, at det gør den. Vi bærer nok alle på, at vi må mærke lidt mere til solens varme efter det kolde forår, vi har haft.

Juni måned er jo de mundtlige prøvers tid. Det svirrer med karakterer i luften 7 - 9 - 13. Der bliver repeteret – trænet – pludselig forstår én og anden sammenhængen i beviset for 2. gradsligningen, og andre spørger: »Hva nøtt er et te?« Nogle jubler, andre ærgrer sig

lidt over, at de netop kom op i det og det stof, men sådan er eksamensvilkårene.

To dage efter er alt glemt. (Forhåbentlig kun det med karaktererne).

8. klasse er privilegerede. De får lov til at opleve mange spændende ting i denne »prøvelsens tid«.

Kanotur på Gudenåen. Der skal bages kager, laves mad, teltene skal prøves efter. Alle herlighederne bliver pakket i sorte plastiksække, og med stor forventning hopper man ud i bussen, der skal køre os til Silkeborg, hvorfra vi skal starte vores tur.

Det er spændende, om man nu kan få

kanoen på ret køl. Nogle har prøvet det før, og det ser så let ud, når de padler af sted. Andre tager turen baglæns for et stykke tid, men efter at have passeret Silkeborg Langsø er alle helt fortrolige med at padle.

Vidunderlig oplevelse: At sidde lige så stille i kanoen og opleve stilheden – fugleflojt og gøgens kukken, sivens raslen, ændernes og blichønsenes basken i vandoverfladen, lyden af padlerne i vandet, insekternes summen, fiskenes spring og elevernes latter – ikke at forglemme. Og herligt er det – efter nogle timers padlen – at ro ind til bredden, pakke op for frokosten og nyde den i »det grønne«. En elev betyder mig med opspilede øjne og blussende kinder, at det er det bedste, han nogensinde har oplevet i sit liv.

Turen over Tange sø er strid. Et par stykker bliver hidsige – og »vil af« – men det går jo ikke, og efter at være kommet over strabadsene kan man grine af det »og det er i grunden slet ikke så galt«.

Efter tre herlige dage på åen, vender vi hjem – en stor oplevelse rigere.

Sidste skoledag mærkedes på en helt speciel måde. 10. klasserne har overtaget styret og lagt et meget fint program for hele dagen: Morgengymnastik på plænen, tur til Vesterhavet, hvor der laves bål, ristes pølser og bages snobrød. Hjem på skolen til morgenbord med rundstykker og kaffe. Fællestime i foredragssalen, hvor lærerne skal have en reprimande, og som straf for deres forseelser skal opføre skuespil på friluftscene efter halvanden times forberedelse. Der er nok ingen, der glemmer den søde prinsesse Jeppe, der nu mener at have alderen til at finde sig sin ægtemage.

Tirsdag morgen er der højt humør. Alle glæder sig til firedagesturen, der i år går til Sønderjylland. I strålende solskin drager tre stopfyldte busser mod syd. Man stiler mod Esbjerg, hvor vi skal se saltvandsakvariet. Dernæst over Ribe, hvor vi ser domkirken, slentrer gennem de gamle gader og betages over det velbevarede miljø fra 15-1600 tallet.

Turen går videre til Sønderborg vandrerhjem, hvor vi bliver vel modtaget, og hvor vi skal tilbringe de næste tre nætter.

Om aftenen er vi på spadseretur fra Sønderborg Slot langs med stranden ud igennem Sønderskoven, og det bobler i én: »Der er et yndigt land, det står med brede bøge nær salten østerstrand«.

Næste dag går turen langs med den smukke fjordvig, hvor »guldregnen hælder sig over syrenerne i hviskende leg«. Der er lidt diset, men vi kan lige skimte Tyskland på den anden side af Flensborg Fjord. Første mål er: Frøsløvlejren, – og hvor er der stille, mens der bliver holdt foredrag for os, om de mange skæbner, der har måttet gå en masse lidelser igennem under sidste verdenskrig. Turen går videre til Højer sluse og det fremskudte dige, hvor vi oplever at køre på et stykke nyt Danmark.

Skønt er landet, ingen hindring standser blikket, når det vanker over vidderne og henter fred og ro til sind og tanker.

I Møgeltønder stiger vi alle ud af busserne, for her skal vi opleve den gamle gade med de lappede brosten, de smukke huse og de flotte lindetræer. Desværre har septemberstormen også her været hård ved træerne. Efter at have kigget på Schackenborg Slot kører vi til Tønder og videre østpå til Løgumkloster kirke. Vi har haft en dag med mange indtryk, og den slutter vi af med en opfriskende dukkert på Kegnas.

Mange har set hen til, at turen også skulle gå syd for grænsen. Slesvig domkirke, Hedeby og tur til Flensborg er programmet for næste dag, og traditionen tro slutter skoleårets sidste aften af med fin-fin underholdning ved alle klasserne.

Man nyder kammeratskabet i fulde drag, og det bliver vist så som så med nattesøvnen den sidste nat, for hvor er der meget, man skal have snakket igennem, uden man nu snart drager hver til sit efter et godt skoleår.

Efter afskeden med vandrerhjemmet næste morgen, går turen omkring Sønderborg Slot, hvor vi føler, vi kunne bruge meget mere tid, – og videre til Dybbøl, hvor vi – efter at have hørt foredrag om krigen 1864 – skal på en tur rundt i alle skanser.

Sidste stoppested inden Nr. Nissum er hos Poul Rasmussen (en af vore elever) og hans forældre i Sdr. Omme, hvor vi nyder vores eftermiddagskaffe. Det er altid noget helt særligt at komme på besøg hos elevforældre.

Vi nærmer os nu Nr. Nissum og efter god gammel tradition stemmer alle elever – ud for et ganske bestemt hvidt hus i Ardal bakker – i med: »Dejlig er jorden, prægtig er Guds himmel«. Busserne køre lige ind foran skolen, mens de sidste linier:

»Fred over jorden
Menneske fryd dig
Os er en evig frelser fød«

synges. For mange elever, der har oplevet dette hver gang vi er kommet hjem fra en eller anden tur, er det den sidste gang, de oplever dette – og højtidsfyldte stiger de ud af busserne – en stor oplevelse rigere.

Spisesalen er dækket til middag, forældrene er så småt begyndt at komme for at hente deres kære poter hjem og tilbage er afskedsfesten, som omtales andetsteds i bladet.

Rigtig god sommerferie ønskes alle!

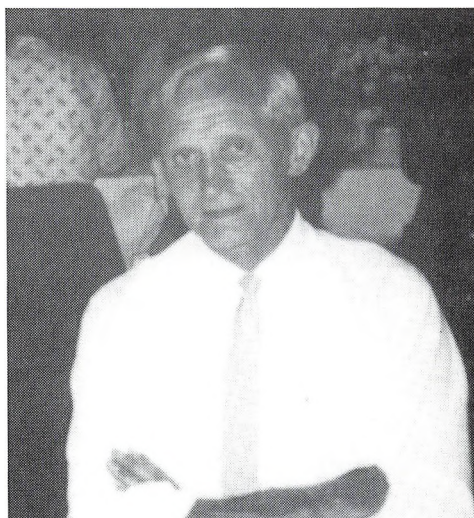
Edel Juhl

I næste nr. af skolebladet kommer der en farvelartikel til familien Hanne og Svend Aage Møller Kristensen, der nu, pr. august, forlader Nr. Nissum Høj- og Efterskole for at overtage forstanderjobbet på Rydhave Slots Ungdomsskole.

(A.R.)

*

Næste nummer af bladet kommer i september måned.

Thomas Mogensen

70 år

Onsdag den 7. august bliver fhv. forstander Mogensen 70 år. Jeg ved, at mange vil mene, at »så gammel kan han da ikke være«. »Joh, det er Ths. Mogensen, som kommer løbende der!« Fodboldtræner, foredragsholder, timelærer på pensionisthøjskolen, én af missionshusets dynamoer, osv. osv. osv., – altid aktiv.

Eftersom det kun er seks måneder siden, vi bragte et forstanderportræt af Ths. Mogensen, vil vi i denne omgang blot repetere, at han var lærer ved Nr. Nissum Høj- og Efterskole 1962-67, forstander 1967-80, timelærer 1980-85, altså en periode på 23 år, hvor han gennem alle årene satte sit præg på hverdagen, skolestrukturen og ikke mindst de ydre rammer, sådan at vi i dag i høj grad også kan takke ham for den skole, som står oppe på bakken i Nr. Nissum.

Vi ønsker dig rigtig hjertelig til lykke med 70-årsdagen, og håber, at du stadig vil vise dig på skolen, samt fortælle dig, at elevbladets spalter vil stå til din rådighed.

Til lykke.

EA.

Portræt af nyt bestyrelsesmedlem

Lydia Poulsen

Som omtalt for 2 elevblade siden er Lydia Poulsen, Simmelkjær, blevet valgt som det nye medlem af bestyrelsen.

Ved sidste bestyrelsesmøde på skolen fik jeg hende overtalt til at præsentere sig selv. Selv om hun sagde, at det er svært at skrive om sig selv, bringer vi her hendes indlæg, – og vi siger tak. (EA).

Da Lisbeth Hejbøl en tid før repræsentantmødet i marts, ringede og spurgte, om jeg ville lade mig opstille som hendes afløser i bestyrelsen, var jeg meget betænkelig, men jeg indvilgede i det og blev valgt. Jeg er nu blevet bedt om at fortælle lidt om mit livsløb, så jeg lader tankerne gå tilbage.

Jeg blev født den 3. november 1941 i Hodsager. Vi var 8 børn, 5 piger og 3 drenge, mine forældre drev en lille landejendom, vi havde et dejligt og trygt barndomshjem, hvor vi lærte, at skulle et hjem fungere, måtte vi alle være med og deles om arbejdet og ansvaret. Det var en selvfølge, at vi var med i kirke og missionshuset, søndagsskole og senere KFUM og K.

Efter 7 års skolegang var jeg på Sommersted Ungdomsskole. Det var ved forstander Linderoth og lærer Rasmussen, 5 dejlige måneder. Derefter fik jeg forskellige gode pladser i huset. Sommeren 1961 kom jeg på Nr. Nissum Højskole, det blev Nr. Nissum fordi min forlovede Aage Poulsen, havde været elev på efterskolen i 1951-52. Det blev en rig og god oplevelse. Jeg mindes med glæde foredragene ved Kristensen og litteraturlimerne ved Møller P., ja, jeg må nok sande, at den kærlighed han havde til skolen, den blev også min, og dermed noget vi er fælles om. Jeg blev valgt i repræsentantskabet for min årgang, og har dermed fulgt med i arbejdet på skolen.

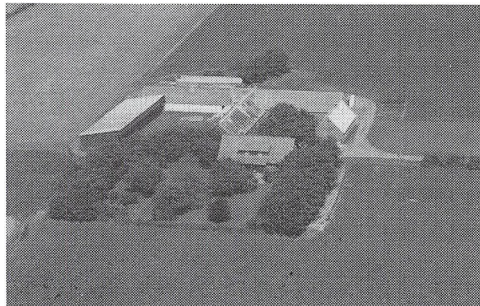
Vi blev gift i november 1961 og overtog Aages fødehjem i Simmelkjær, som har været vores hjem siden. Vi har 4 børn, hvoraf de 3 har været elever på Nr. Nissum, og den yngste er der nu. Vi har været meget glade for de år, vore børn har været elever der, og følt os trygge ved den måde, skolen varetager vore unge på, både i undervisningen og i fritiden.

Jeg har således altid været hjemmegående. De sidste år har jeg været kommunal dagplejemor, et arbejde vi begge nyder, nu vore egne ikke er hjemme mere.

Vi har taget del i forskellige ting i sognet, såsom søndagsskole og Indre Mission, og det er mit ønske og håb for skolen og dens fremtid, at den må blive bevaret i samme kristne ånd og tone, som da den blev startet for snart 100 år siden.

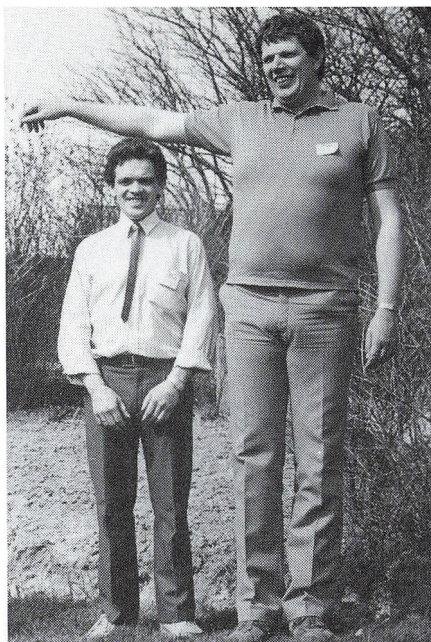
L.P.

Langbakkevej 1, Simmelkjær

*– en spøg!
og nogle
jubilarer*

*

Marius og Ingolf

50 års jubilarer

45 års jubilarer

45 års jubilarer

40 års jubilarer

40 års jubilarer

35 års jubilarer

35 års jubilarer

Tale ved afslutningsfesten

den 20 juni 1986. Af forstander *Niels Braad*

Kære elever!

Et skoleår er gået, og vi er nået til afslutningen. I er kommet et trin længere på jeres skolevej, og det vil jeg gerne ønske jer til lykke med. For nogle af jer er det et farvel til skolen her, og andre kommer igen efter ferien. Så vidt jeg ved, er I i den lykkelige situation allesammen, at I ved, hvad I skal i gang med efter sommerferien. Alle har været her i mindst et år, og jeg er glad for at kunne sige, at uanset om I skal i skolen her efter ferien eller ej, så er I allesammen velkommen på besøg.

I har været en broget flok – meget forskellige. Det har uden tvivl gjort tiden endnu mere spændende, da I på den måde har inspireret hinanden og påvirket hinanden. I har til tider haft stort behov for overbærenhed, når jeres forskellighed har været helt fremme i lyset, men det er mit indtryk, at I har forstået at modtage en positiv påvirkning fra hinanden.

Man kan ikke opleve et skoleår uden at løbe ind i problemer, man lige så gerne ville have undværet. Jeg vil gerne i aften sige jer tak for jeres medvirken til at løse problemerne og samtidig være idegivende m.h.t. planlægning og afvikling af et skoleår. Igennem dette viser medansvarligheden sig, og det er en værdifuld ballast at have med sig videre i tilværelsen.

Mange af jer har i jert samvær her på skolen vist, at I har forstået at tilværelsen bliver rigere, når de andre har det godt. Vi har ikke set ret meget til klikedannelse – I har ikke brugt tiden til at danne skel, men til at jævne ujævnheder.

En del af jer har hørt mig sige, at det at gå i skole kan sammenlignes med et byggeri – ja, man kan vel sige, at det at leve kan sammenlignes med et byggeri.

Det er væsentligt, at grunden at bygge på bliver valgt med omhu. Sokkelen skal støbes,

og hertil skal bruges et holdbart materiale, så den bygning – det mål – der skal placeres ikke synker i grus, fordi soklen – grundlaget var for dårligt.

I – vi – er alle i gang med at bygge. Jeres mere selvstændige byggeri startede for manges vedkommende her, og måske var nogle lidt bange i starten. I var vant til, at mor eller far var der lige ved siden af, og derfor kunne det være vanskeligt selv at tage beslutninger. Efterhånden er I blevet mere sikre – I er begyndt at danne jeres eget liv. Gang på gang er I nødt til at træffe et valg, og sådan vil det blive ved i fremtiden.

»De fleste af os er så delte«, skrev en ung poet for mange år siden. Denne delthed gør det svært for os at vælge.

»Lidt søndagsfrom, lidt hverdagsgrå,
en maske man ta'r af og på,
var det mon det, du drømte?
En halvfylt spand er halvvejs tom
og minder alt for meget om
det gale og forsømte.

Og i vor bibel læser vi: »Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg«.

Jeg vil ønske for jer, at I har mod til at tage kampen op mod den del i jer, der vil gøre det onde, så I kommer til at gøre godt – bli'r gode og brugbare mennesker.

På et lille udklip, jeg har derhjemme, står der (jeg citerer):

Næsten hver gang, jeg tager fat i en æske tændstikker, minder det mig om mennesker.

Den første, jeg tager ud af æsken, er aldeles ikke til at få ild i. – Enten du'r svovlet ikke, eller også mangler det ganske. Den næste knækker stille og bramfri, inden den overhovedet fænger. Opgiver det hele straks. Den

tredje brænder godt nok, men for hurtigt, så jeg brænder fingrene, før jeg får brugt den til det, jeg ville. Og jeg gad vide, om du ikke kender ham, man aldeles ikke kan få fut i. Jeg indrømmer, det kan skyldes gal behandling – strygefladen har jo også sin betydning – men oftest er det ham, som mangler tændsatsen. Og jeg har mødt ham, der havde muligheder for at komme i glød og flamme – men som gav op inden, som manglede ryggrad og modstandskraft. Men der går mange omkring, som så lovende ud. Der var virkelig liv i dem, men så gik de pludselig ud.

Endelig tænker jeg på ham, som måske fik den mest tragiske skæbne. Ham der var fuld af skub og fart, af glødende begejstring og mod på livet. Men han ødslede med det. Han gav mere, end han kunne forsvare. Han var altid på højde af stemninger og følelser, og han flammede af iver både for væsentlige og uvæsentlige ting. Men da han kom ud i livet, kunne han ikke mere. Ilden var borte. Jeg har ikke nævnt dem, der simpelthen bliver i æsken, som aldrig får prøvet, om de kan bruges til noget, fordi de går og nusser om sig selv – hører ikke hvad livet siger.

Så derfor: Ud af æsken.

Ud at bruges.

(Citat slut).

Alt dette er sagt til jer elever, fordi jeg har en fast overbevisning om, at I har kvaliteter i jer til i mange situationer at vælge det gode, at tage fat, vise vej og gå foran.

Det er Bjørnstjerne Bjørnson, der fortæller om, at han boede i nærheden af en sø i Norge. I begyndelsen måtte folk, der boede på den anden side af søen gå den lange vej uden om søen til deres arbejdsplads. Men så var der en initiativrig mand, der fik fat i en båd og roede folk over søen, hvorved de sparede mange timer. Men da frosten kom, måtte det høre op – og folk igen gå den lange vej uden om søen. Men en morgen opdagede Bjørnson, at der var fodspor i sneen over isen – og lidt efter flere og flere. En modig mand tog begyndel-

sen, og flere fulgte efter. Der var en, der gik foran og viste nye veje, og mange fulgte efter.

Jeg er sikker på, at der er mange, der venter på en udstrakt hånd eller et vink fra en kammerat, som tør, kan og vil vise fremad og opad.

Til sidst vil jeg gerne sige jer alle en stor tak for den måde, I har været på. Det har været en oplevelse, at være sammen med jer. Og til jer, der går ud af skolen: Ha' det godt, pas på jer selv, og har I brug for råd og vejledning, som I mener skolen her kan give jer, så kom.

Og til jer forældre. Tak fordi I har betroet os at have med jeres børn at gøre.

Prof. Løgstrup har engang sagt følgende: Den enkelte har aldrig med et andet menneske at gøre uden at han holder noget af dets liv i sin hånd. Det kan være meget lidt, en forbigående stemning, en oplagthed, man får til at visne, eller som man vækker; en lede, man uddyber eller hæver; men det kan også være forfærdende meget, så det simpelthen står til den enkelte, om den andens liv lykkes eller mislykkes ...

Vi er hinandens liv og hinandens skæbne.

Hvis han har ret, og det mener jeg, han har, er det for os alle stærke ord til eftertanke, og derfor vil jeg gerne slutte med at gentage dem.

Til lykke og tak til jer alle.

Elevtale

Ja, så er det i år blevet min opgave, på elevernes vegne at sige tak for dette skoleår. Der er mange, der har medvirket til, at vores hverdag på skolen har fungeret godt. Med hensyn til det praktiske har Gunhild og køkkenpigerne gjort deres til, at vi har fået en god kost. Bjarne pedel har altid været på pletten, når det gjaldt stoppede vaske, men også servicen i bixen, som vi alle har nydt godt af. Rengøringen har Mary og Jytte taget sig af, selvom de har haft nok at se til, har de også haft tid til en sludder, når vi kom forbi, og det har været meget hyggeligt.

I begyndelsen af året så vi med stor spænding frem til ankomsten af det nye forstanderpar. Det var dejligt at se, at I så hurtigt faldt til, og at I viste stor interesse i at lære os at kende, bl.a. ved at invitere os klassevis på besøg i jeres hjem – det har vi været meget glade for. Døren til kontoret har også altid stået åben for os, hvis vi havde et eller andet på hjerte f.eks. nye ideer, som I har været gode til at tage til jer. Det kan ikke undgås, at der på sådan et stort sted af og til skal ændres nogle ting, der kører lidt skævt, vi synes, at I har klaret det fint. I det hele taget tak for jeres indsats på skolen i år, forhåbentlig vil I køre på samme måde i mange år endnu.

Der skal også lyde en stor tak til lærerne for deres medvirken til at vi både i timerne og i fritiden har fået nogle gode oplevelser, der tilsammen har gjort, at dette år blev noget specielt. Fra elevrådets side vil vi specielt takke Helle Esbo, der har været bindeled mellem lærere og elevråd. Du har været villig til at hjælpe, hvis der har været nogle problemer.

Dette år har givet mange gode oplevelser, og det er klart, vi vil komme til at savne skolen og det samvær, vi har haft eleverne imellem. Selvom det er svært at sige farvel til alle dem, man har været sammen med i nu næsten et helt år, er det alligevel godt, at vi kommer ud og prøver noget nyt, og får mulighed for at

gøre brug af de erfaringer vi har fået i løbet af dette skoleår, og vi må også tænke på, at vi ikke er afskåret fra at holde kontakt med hinanden – selvom vi nu ikke længere ser hinanden hver dag. Og vi har fundet et lille digt af Klaus Ribbjerg, som vi synes passer fint til denne aften:

Jeg kørte hjem
(jeg tror det var begyndt at regne)
og vidste at vores afsked
lå et andet sted.
Mit hoved løb fuld af hundrede af navne
hundrede af steder, en strøm af syner
hundrede af timer
og jeg blev meget lykkelig
for alt det vi havde set og gjort
og dermed sagt farvel til.

I år er der tre lærere, der forlader dette sted. Som tak for den tid I har været her har vi købt en lille gave, til minde om dette elevhold.

Traditionen tro vil vi give skolen en gave, og et minde fra elevholdet 85/86.

Til slut vil jeg gerne endnu engang sige alle tak for et uforglemmeligt år her på skolen. Vi vil se frem til elevstævnerne, hvor vi kan genopleve skolen og gense hinanden. Tak.

Elevrådet ved Arne Østergaard

(Gaven var verdens største globus, red.).

Ved afslutningsfesten i Nr. Nissum

den 20. juni 1986

Melodi: Langt højere bjerge

I Nissum på bakken en skole så stolt
der ligger til gavn og til glæde.
Til hverdag den huser en stor ungdomsflok
og har mange år der haft sæde.
Der leges og læres og synges i kor,
et skønnere sted er der næppe på jord.

Hvorfor efterskole? Det spørgsmål har lydt,
hvordan skal man dette besvare?
men når man så mærker, hvad unge har nydt,
så står man og tænker så bare.
Min dreng og min pige fandt glæde og fred
og så kammerater at dele det med.

En lærdom så god der kan gives, vi ved,
i kristen og god talemåde.
Der snakkes i timen – vi ved nok besked,
men tror på det, lærerne så'de.
Når regning og dansk stil og tysk grammatik
der blandes med volleyball og gymnastik.

Her fra du nu drager med ungdom og mod
for målet i livet at finde.
Men glem aldrig hvad over døren, der stod,
lad aldrig de ord gå af minde.
De ord: »Bed og arbejd« vil hjælpe dig frem
til livets værdi og til tryggeste hjem.

Og nu her i dag skal det lyde i ord
til staben samt køkken og kælder:
En tak fra vi fædre og mødre i kor
og fra dem, som tårene fælder.
Men hør dreng og pige, giv hånd du din ven,
sig ikke farvel men på gensyn igen.

Fra et forældrepar

Til almindelig orientering

»Gammel kærlighed ruster ikke«, siger et gammelt ordsprog. Mange af os ved af egen erfaring, at dette ord stadig har gyldighed.

Af samme grund sad jeg igen i år som deltager i KFUMs Idrætsforbunds repræsentantskabsmøde på Hellebjerg Idrætsungdomsskole den 3.-4. maj. Stor var min glæde, da formanden ved navneopråb, kaldte en af vor skoles gamle elever frem i rampelyset for at overrække ham pokalen, der følger med udnævnelsen som »Årets leder« indenfor KFUM idrætten i Danmark.

Jørgen Stubkjær Immersen var elev på efterskolen 1965-66. Han var en af de mange thyboer, der dengang gæstede vor skole. En elev, der ikke gjorde krav på den store opmærksomhed i tide og utide, men passede sine ting i undervisning og fritid.

Jørgen har altid været alsidig orienteret. Landmand af uddannelse og erhverv. Fritiden altid optaget af ungdomsarbejdet i KFUM og K, og især i idrætsarbejdet, både lokalt og på kredsplan. I bestyrelsen for Stagstrup KFUM idræt siden 1972 og de sidste 14 år som formand. I KFUMs idrætsblad blev

han spurgt: »Du har mange gøremål i KFUM-idrætten – er der plads til det hele – hvad prioriterer du højest?«

Han svarede: – Mit mål er helt klart: Stagstrup skal være landets bedste KFUM-idrætsforening. Dermed være ikke sagt, at vort mål nødvendigvis er 1. div. Nej, det skal være godt at være medlem hos os. Der skal være plads til alle. Alle skal have et tilbud, ikke bare på idrætspladsen, men også uden for: Tilbuddet kan f.eks. være filmaften, ungdomsgudstjeneste, juleafslutning, familiefest, udflugt, familiemarch osv. Her er der altid plads til en tale eller afslutning, det er derfor vi hedder KFUMs Idræt. En vigtig ting er det fortsat at samarbejde med andre KFUM-foreninger, det har vi gode erfaringer med fra fælles ungdomsgudstjenester i en årrække.

Et svar, der viser Jørgens alsidighed og ansvar som leder. Fra den gamle skole i Nr. Nisum skal der lyde et *til lykke* med betegnelsen »Årets leder«. Den var fortjent.

— — —

Ved samme repræsentantmøde var en anden gammel elev af vor skole også i fokus.

Som emne til nyt medlem af forbundsstyrelsen var opstillet Carsten Thygesen, Skjern. Carsten var elev på skolen 1977-79 og fik her sin første uddannelse på skolens idrætslinie. Denne er siden udvidet med KFUM idrættens kursus.

Carsten er også alsidig orienteret. Bankmand af uddannelse. Foreningsmæssigt tilknyttet Skjern KFUM idræt. Formand for ungdomsudvalget. En periode i distriktsbe-

styrelsen. Startede i 1981 kammeratskabsaftener i Skjern, hvor der samles 5-600 unge mennesker. Er dertil aktiv træner i Hanning-Bølling KFUM.

Også her skal der lyde et *til lykke* med valget til Forbundsstyrelsen. Vi glæder os på skolen over, at der er brug for gamle elever på betydelige poster i ungdomsarbejdet.

Ths. M.

Sidste dag på skolen, mandag 16. juni

Ved Berit Bæk, elev, 10c 1985-86.

Nr. 331 – De fleste af os er så delt.

Andagt: Her er det så naturligt, at være i et kristent fællesskab, og hver dag have lov til at bede åbenlyst, og åbent bekende vor tro gennem vor glæde, men når vi nu kommer ud – hvad så? Vi kommer måske i sammenhænge, hvor det ikke er tilladt, at være kristen – hvad stiller vi op i *den* situation. Vi har vel aldrig en chance mod videnskaben, og dens repræsentanter – eller har vi? Har det vi har beskæftiget os med dette år en mening?, eller er det blot et idealsamfund, som aldrig får en chance.

På en mur i storbyen stod ordene malet med store bogstaver: Du har ikke en chance – Grib den! De ord handler om at tro. Din tro har ikke en chance, siger alverdens kloge hoveder til os. Se dig om i verden! Se hvordan mennesker lider og slås og ødelægger både sig selv og naturen. Hvordan tro på Gud i sådan en verden? – Hvem kender ikke til den slags spørgsmål. Hvem kan ikke sommetider føle det, som om det at tro, er at gribe efter en chance, som ikke er der. Men anderledes har det aldrig været. Og anderledes bliver det aldrig. Kristen tro er at se virkeligheden i øjnene og så midt i det hele være holdt fast på, at det håbløse og mørke ikke har det sidste ord. At tro er at leve på, at midt i denne verden

er Han nær, som er kærlighedens og lysets Herre. Vi ser Ham ikke, lige så lidt som den blinde tigger så Ham, men vi kan råbe på Ham, bede til Ham, i tillid til, at Han vil træde hen til os, som Han trådte hen til tiggeren. De kloge kan tusinde gange sige: »Du har ikke en chance!« I tro svarer vi trøstigt: »Vi griber den alligevel«. Kristus er din og min chance. Ligesom vi må have nogle at stole på, må vi også give tillid til andre – og ikke bare dobbeltmoralen i os. Det handler denne historie om. Hvis er skylden. Når vi nu har Kristus i ryggen bliver det også sandhedens time for os.

Det er sandhedens time – det handler om mig, jeg er både for fej og for fjoget, så jeg burde vel flygte, men vel gør jeg ej, for jeg ved, at det gør ikke noget.

Der er en der har elsket, og stadigt blir' ved med at tilgi' og ta' hvad der kommer. Der er ingen fordømmelse, hån og fortræd, der er glæde, hvor Kristus er dommer.

Det er sandhedens time, og nu er vi fri, der er ingen der vender os ryggen, vi får lyst til at leve, nu er det forbi med at gemme sin glæde i skyggen.

Bruno Rasmussen

DANMARKS PÆDAGISKE BIBLIOTEK

LERSØ PARKALLE 101
2100 KØBENHAVN Ø

I Johannes Evangeliet siges: »Salig er den, som ikke har set, og dog tror«.

Bøn: Kære Gud

Tak for denne dejlige dag, hvor vi har fået lov til at have det rart med hinanden – tak fordi at selv om vi er feje og fjogede, at vi må komme til dig. Tak fordi, at du, når vi beder dig om det, vil hjælpe os med vort liv, når det bliver trangt og meningsløst. Tak at vi altid må bruge dig som trumfkort. Vil du sænke din fred over os, så vi kan samle vore sind, når vi sammen vil bede: Fadervor – du som er ...

Berit Bæk

Sange: Løft dit hoved nr. 337.

Nu er jord og himmel nr. 290.

Med den andagt sluttede den sidste aften på skolen i skoleåret 1985-1986.

(Arne R.)

Adresseforandringer

- 39-40 Erhardt Kubstrup, Tvedvej 91, Fabjerg, 7620 Lemvig.
40-41 Søren Bach, Lupinvej 4, 7700 Thisted.
1952 Else Nielsen, Rugvænget 15, 7400 Herning.
58-59 Henning Kjær Nielsen, Rævegade 1, 1315 København K.
1966 Sigrid Christensen, Mastruphøj 61, 9530 Støvring.
71-74 Bodil Helgesen, Søparken 12, Jels, 6630 Rødding.
76-77 Helle Sass Tarbensen, Tværhave 5, 7100 Vejle.
76-78 Dorthe E. Kristensen, Juelsgårdsvej 6, 8963 Auning.
77-79 Eva D. Kombak, Havgårdsvej 72, Næsborg, 9670 Løgstør.
77-79 Per Ole Kobberø, Tarmvej 101, 6893 Hemmet.
77-80 Lars Knudsen, Gudrunsvej 12/6, th., 8220 Brabrand N.

- 78-81 Annette Bagger, Møllevang 9, 7500 Holstebro.
79-80 Svenning Fly, Blåbærvej 3, 7500 Holstebro.
79-81 Edith Fredgård, Horsensgade 2, th., 8000 Århus C.
79-82 Henrik Thode Nielsen, Storegade 41, 1., 8700 Horsens.
80-81 Annemarie Dahlmann Jensen, Hasle Centervej 219, 7. th., 8210 Århus V.
80-82 Jørgen Mørch, Diakonhøjskolen, Lyseng Alle 15, 8270 Højbjerg.
81-82 Alice Ervolder Olesen, Vandborgvej 5, Houe, 7620 Lemvig.
81-83 Dorthe Schriver, Coombe Farm, Oaks Road, Croydon, CR9 5 AR, England.
81-83 Marianne M. Nielsen, Diakonhøjskolen, Lyseng Alle 15, 8270 Højbjerg.
81-83 Annette G. Christensen, Nylandsvej 18, 7830 Vinderup.
82-84 Tina Majlund, Slotsvænget 11 kld., 7500 Holstebro.

Anders Madsen, Kokborgvej 4, 7323 Give.
Gudmund Lindbjerg, Nordlundvej 18A, 7330 Brande.
Anna Sørensen, Hvedevej 17, 7490 Aulum.

Nørre Nissum Høj- og Efterskole

Kirkebyen 16, 7620 Lemvig. Telefon (07) 891004
Elevernes tlf. (07) 891107

Forstander: Niels Braad

Formand for bestyrelsen: Sognepræst H. K. Jørgensen, 7500 Holstebro

Nørre Nissum Høj- og Efterskoles

Elevforening

Elevbladet udkommer sidst i hver måned, undtagen januar og august.

Redaktion:

Niels og Gerda Braad, Erling Agergaard.
Adresseændringer, ind- og udmeldelser til:
Erling Agergaard, Ringvej 3, 7620 Lemvig
Telefon (07) 891431

Kasserer:

Gerda Braad, Høj- og Efterskolen
Telefon (07) 891004

Elevforeningens gironummer: 803 6233

Christensens Bogtrykkeri, Bogtrykkergården as, Struer